

LIBRIS

We know
books

Pr. prof. Adrian Chiagă

Prof. Cristina Chiagă

Patericul adolescentului

EDITURA EGUMENIȚA

2022

Partea I

PATERICUL ADOLESCENTULUI

1. Doamne, cum am supraviețuit?

Era o după-amiază din toiuł iernii, din luna lui Gerar! Afară era un frig năprasnic și o chi-ciură groasă vedeam pe parbrizul mașinii noastre. Ne întorceam de la București, căci avusesem ceva treabă pe acolo.

Un autocar a trecut cu viteză pe lângă noi. Tata a mărit și el viteza. În căldurica mașinii, mie mi se făcuse somn. Pleoapele îmi cădeau cu ușurință peste ochi, precum obloanele de la geamuri, dar mă străduiam să rămân treaz.

Într-o fracțiune de secundă am simțit cum mașina a derapat, s-a lovit violent de un parapet, a mai făcut o oprire și apoi a căzut în șanț. M-am dezmeticit din zguduitura puternică. Mă simțeam foarte amețit. Eram atârnat cu capul în jos. Am desprins centura de siguranță și am căzut pe parbrizul spart.

Am fost bucuros când am simțit ușa că se deschide și am zărit un om ridicându-mă. Am tras o gură zdravă de aer rece și mi-am revenit din spaimă. Mulțumind Bunului Dumnezeu, mă întrebam în sinea mea „Doamne, cum am supraviețuit?”

Această întrebare ar fi rămas fără răspuns și în ziua de azi, dar am realizat că ceea ce s-a întâmplat a fost o mare minune a vieții mele. Dumnezeu are grijă de noi și de toți oamenii. Pur și simplu puteam muri și eu și tatăl meu.

Îți mulțumesc, Doamne, pentru iubirea și purtarea Ta de grijă ce o ai față de noi!

Ioan P., 14 ani, Constanța

În anul 1968, de hramul Cuvioasei Parascheva, o creștină din Iași pregătea conserve pentru iarnă. Mama ei o îndemna:

– Fată, să nu faci una ca aceasta, căci astăzi este ziua Sfintei Parascheva!

– Mamă, a răspuns fiica, în fiecare zi este câte un sfânt, dar eu n-am timp să-i prăznuiesc pe toți!

După o oră femeia și-a trimis copila în oraș să cumpere ceva. Pe stradă a fost lovită grav de o mașină și apoi internată la spital. Mama copilei a alergat a doua zi la Sfânta Parascheva și, după ce și-a recunoscut păcatul, a cerut cu lacrimi iertare și salvarea

fiicei ei accidentate. După trei zile copila s-a întors sănătoasă acasă.

(Patericul românesc,
Sfânta Cuvioasă Parascheva, 17)

2. Scrisoare către Dumnezeu

Era o iarnă friguroasă cu multă zăpadă. Eu, împreună cu tatăl meu, dădeam zăpada ce se așternuse peste noapte, din fața porții. Mihăiță, un băiat de vârsta mea cu care mă mai jucam din când în când, tocmai trecea pe acolo. L-am întrebat dacă vrea să facem un om de zăpadă. Grăbit, mi-a spus în treacăt, că trebuie să meargă să care lemne pentru un om din sat. Mihăiță provine dintr-o familie nevoiașă. Câteodată mai merge pe ici pe acolo pentru a-și oferi ajutorul în schimbul a câțiva bănuți. Cu toate că hăinuțele sale erau sărăcicioase, acest lucru nu-l împiedica să fie un copil bun și respectuos.

Cu câteva zile înainte de Crăciun, tatăl meu a intrat în casă cu un plic în mână, pe care scria: „Pentru Moș Crăciun”. Plicul era de la Mihăiță. El îl rugase pe tata să îl pună la poștă. Văzând cui îi era adresat plicul, tata, mânat de curiozitate, a citit emoționat scrisoarea. În ea, băiatul cerea de la Moș Crăciun să-i aducă și lui haine groase, încălțăminte și mâncare, deoarece banii câștigați din micile servicii, nu-i erau de ajuns.

URDIS

We know
baba

Tatălui meu i s-au umplut ochii de lacrimi. Am decis să-i cumpărăm noi, tot ceea ce avea nevoie. Am făcut un pachet mare, pe care am scris: „De la Moș Crăciun pentru Mihăiță”, apoi l-am trimis prin poștă.

După sărbători m-am întâlnit cu el și mi-a povestit cu mare bucurie că, de Crăciun s-a întâmplat o minune în viața lui, singura minune de care avuseseră parte până atunci. Văzându-l atât de fericit, am promis că în fiecare an de Crăciun, vom înfăptui câte o minune în viața unui copil.

Petru M. R., 10 ani,
Valu lui Traian, Constanța

„Ceea ce vreau să vă spun din viața sa astăzi nu are legătură cu încercările sale din vremea maturității, ci cu un episod din copilăria sa. Pe acea vreme, Nectarie se numea Anastasie și era un copil sărac, sărman, care muncea pentru a se putea întreține și a-și ajuta familia. Copilăria micuțului Anastasie, a viitorului părinte Nectarie era foarte grea. Micuțul, în familia sa săracă muncea pentru a se întreține dar și pentru a-i întreține pe ceilalți din casa sa și pe cei mult mai săraci, mult mai nevoiași decât el. Așadar, copilăria sa a fost foarte grea, nespuse de grea. Copilăria lui însemna, spune aghiograful: „foame, frig, singurătate, durere. Foame, durere, lacrimi și iară la-

crimi, singurătate, durere”. Bietului copil i se arată, într-o noapte, în vis, Însuși Mântuitorul Iisus Hristos, și-l întreabă de ce plânge? Iar Anastasie, a doua zi, pentru că nu știa cum să răspundă Mântuitorului Hristos la întrebare, cu naivitatea și inocența tipică copilăriei, s-a hotărât să îi scrie Mântuitorului Iisus Hristos o scrisoare: „Hristoase al meu, m-ai întrebat în vis de ce plâng. Iată! Mi s-au rupt hainele, mi s-au prăpădit încălțările de mi-au ieșit degetele afară și mor de frig. Mi-e foarte frig acum iarna. M-am dus aseară la stăpânul meu și m-a alungat. Mi-a spus să scriu acasă alor mei, să-mi trimită ei haine și încălțăminte. Hristoase al meu, de atâta amar de vreme muncesc aici și n-am trimis maicii mele nici un bănuț... Acum, ce să mă fac? Cum o să o scot la capăt fără haine în această iarnă friguroasă? Tot muncind, s-au rupt. Iartă-mă că Te necăjesc, Iisuse. Mă închin Ție și Te iubesc, eu, robul Țău, Anastasie”.

Apoi, micuțul Anastasie a pus această scrisoare în plic și a scris pe plic destinatarul: „Pentru Domnul nostru Iisus Hristos – în ceruri”. A găsit pe cineva ca să ducă această scrisoare la poștă. Pronia a făcut ca în acea zi, acel om care s-a oferit să-l ajute pe Anastasie și să-i ducă plicul la poștă, văzând că este un destinatar cu totul neobișnuit, a îndrăznit să deschidă plicul și să citească scrisoarea. Înduioșându-se și luând decizia să-l ajute, acest binefăcător a făcut un colet cu toate cele de trebuință. A pus și hăinuțe, a pus și încălțăminte, a pus de toate și pentru el și pentru sărmanii pe care îi avea acasă și pe care trebuia să

EBRIS We know books
 îi întrețină micuțul Anastasie. Pe colet a menționat la expeditor: „De la Hristos, pentru Anastasie”.

(Din viața Sfântului Nectarie Taumaturgul)¹

3. Doctorul, îngerul nevăzut

Azi puțini oameni mai cred în minuni. Ei sunt mai mult preocupați de rutina zilnică și nu au timp să vadă cum lucrează Dumnezeu în viața lor, cum îi ajută, îi sprijină și îi ocrotește ori de câte ori au nevoie.

Dar doresc să vă împărtășesc și eu o minune pe care am trăit-o și pentru care îi voi mulțumi Domnului toată viața.

Acum patru ani, într-o pauză la școală, am alergat și am căzut și mi-am rupt mâna. După un an mi-am rupt-o a doua oară în același loc. A fost nevoie de o intervenție chirurgicală pentru a-mi pune o tija care să ajute oasele să se sudeze corect. După șase luni am mers la spital să o scot. Echipa de medici a constatat că tija coborâse foarte mult spre palmă și dacă încercau să o scoată ar fi existat riscul de a-mi secționa două degete și deci, de a rămâne mutilat toată viața.

¹ <https://episcopiascandinavia.se/un-episod-emotionant-din-copilaria-sfantului-nectarie-de-la-eghina-relatat-de-ps-parinte-episcop-macarie-al-europei-de-nord/>

Atunci domnul doctor a ieșit din sala de operații și a chemat-o pe mama. I-a explicat situația gravă în care mă aflam și a întrebat-o dacă era de acord să continue operația, indiferent de urmări. Mama cu ochii înlăcrimați, i-a spus domnului doctor că Dumnezeu lucrează prin oameni, care sunt îngerii nevăzuți ai Săi, și și-a dat consimțământul spunând că are încredere și că totul va decurge așa cum trebuie, fără a-mi fi secționată mâna.

Operația a avut succes, chiar dacă a durat patru ore, timp în care mama a stat pe hol și s-a rugat neîncetat la Maica Domnului, iar când domnul doctor a ieșit din blocul operator, a îmbrățișat-o, mulțumindu-i pentru încrederea acordată lui și întregii echipe de medici.

După alte șase luni a mai urmat o operație, de data acesta mai ușoară, în care a trebuit să îmi scoată tija definitiv din mână.

După această întâmplare am rămas deplin cu convingerea că minuni există, dar nu toți putem vedea și simți iubirea necondiționată pe care ne-o oferă Dumnezeu atunci când avem nevoie de ea. Sunt fericit și îi mulțumesc Bunului Dumnezeu că-mi poartă de grijă, binecuvântându-mă în fiecare clipă.

Mina O. I., 12 ani, Constanța

În altă zi a venit o femeie plângând la schit:

– *Părinte, rugați-vă pentru soțul meu. Trebuie să-i facă operație și nu știu dacă mai scapă.*

– *Nu mai plânge, soră. Să ne rugăm lui Dumnezeu trei zile cu post pentru dânsul.*

După trei zile bolnavul s-a făcut sănătos și n-a mai fost operat.

*(Patericul românesc,
Arhimandritul Sava Cempoca, 7)*

4. La Tine este toată puterea

Prin toate satele ortodoxe din țara noastră, oamenii, ca niște buni credincioși, se îngrijesc de bunul mers al comunității. Această rânduială se păstrează cu sfințenie și în satul bunicilor mei, o frumoasă localitate de la poalele munților Banatului, un loc desprins parcă din rai.

Comunitatea noastră se bucură de prezența unui păstor trimis de Dumnezeu, deosebit de atent la necesitățile sufletești dar și trupești ale turmei pe care o păstorește.

Era vară! Noi, sătenii de toate vârstele ne adunaserăm la cimitirul satului, din inițiativa preotului, pentru a curăța și înfrumuseța sfântul loc de odihnă a celor dragi plecați dintre noi. Părintele nostru predică nu numai prin cuvânt ci și prin faptele sale. Pentru a se da exemplu, la această activitate (ca de altfel la mai toate) era

prezentă toată familia. Băieții cei mari lucrau cot la cot cu bărbații satului la împrejmuirea cimitirului. Maria, fata cea mijlocie a acestei familii binecuvântate a rămas pe margine ca să aibă grijă de sora cea mică, Ana. Totodată avea și sarcina de a curăța câteva tufe de trandafiri.

Oamenii prinși cu munca, au uitat de Ana. Când maica preoteasă și-a întors privirea, a zărit-o pe micuță pe calea ferată ce trecea prin apropiere. Ne-a alarmat pe toți să facem ceva deoarece sunetul trenului se auzea din ce în ce mai puternic. Noi nu mai puteam face nimic. Trenul se putea observa. Dintr-o dată s-a auzit vocea blândului nostru păstor. „Noi să ne îndreptăm privirile către El, căci Stăpânul degrabă ne va ajuta!” și pe loc a căzut în genunchi. Noi am rămas încremeniți, dar ca niște oi cuvântătoare și ascultătoare, degrabă i-am urmat exemplul, stăruind cu toții în rugăciune.

În acel moment, mi-a venit în minte un cuvânt duhovnicesc al Sfântului Efrem Sirul, sădit înlăuntrul meu de către vrednica noastră profesoară de religie și totodată o bună vestitoare a Cuvântului Celui Întrupat, care suna astfel: „La Tine este toată puterea. Tu ai biruința strălucitoare!”. Doar pentru aceste cuvinte simple și puținele noastre rugăciuni, Stăpânul nostru Și-a arătat nemărginita dragoste față de nevrednicii Săi fii. Când trenul era doar la câțiva metri de Ana, aceasta a fost împinsă de o putere nevăzută de pe șine. Preotul

seamă lucru bun și cel mai frumos cuvânt. Iubirea are mâini pentru a-i ajuta pe alții. „Dumnezeu este iubire, cine nu cunoaște ce este iubirea nu L-a cunoscut pe Dumnezeu”².

„Apa nu stă pe munți, nici răzburarea într-o inimă mare”³.

De aceea, consider că cea mai mare minune este iubirea și totodată, dragostea părinților.

Dragoș C., 12 ani, Monor, Bistrița-Năsăud

Neștiind carte, dar fiind foarte milostiv și iubitor de străini, a fost rânduit multă vreme la infirmerie cu îngrijirea bolnavilor. El întrecea pe toți ceilalți din mânăstire cu tăria credinței, cu smerenia, cu blândețea, cu rugăciunea, cu desăvârșita lepădare de cele pământești, cu iubirea aproapelui și îngrijirea bolnavilor. Pentru aceste mari virtuți și mai ales pentru smerenia și sfințenia vieții sale, s-a învrednicit de la Dumnezeu de darul facerii de minuni, cu care vindeca mulți bolnavi. Rugăciunea lui obișnuită pentru cei bolnavi era aceasta: „Puterea lui Dumnezeu - Tatăl, înțelepciunea lui Dumnezeu - Fiul și harul Duhului Sfânt să te izbăvească de tot răul!” Cu această rugăciune făcea multe vindecări și mângâia pe cei care erau

² I Ioan 4, 8.

³ Proverb chinezesc.

în suferință. Iată câteva din faptele minunate săvârșite de Cuviosul Ieremia. Odată a izgonit din grădina mânăstirii viermii care mâncau varza, numai prin rugăciune și prin stropirea cu agheasmă. Altădată a vindecat o copilă bolnavă de vărsat, rostind obișnuita lui rugăciune și făcând semnul sfintei cruci pe capul ei; iar în anul 1616 a vindecat un copil de lepră și pe tatăl lui, greu bolnav. Părintele Ieremia avea chipul luminat de o permanentă bucurie cerească, pe care o transmitea tuturor celor care veneau la dânsul. Apoi era foarte milostiv. Când pleca din mânăstire lua cu el tot ce găsea de mâncare și ducea la cei lipsiți care îi ieșeau în cale. Uneori îl întrebau frații: „Ce faci cu acestea, părinte Ieremia?” Iar el răspundea cu blândețe: „Săracii, săracii! Noi am mâncat, ei însă n-au ce mânca!” Alteori îndemna pe cei ce veneau la el: „Fiți milostivi! Faceți binele cu inima deschisă, în Hristos, care a venit din cer pe pământ din iubire ca să ne miluiască pe toți. Să miluim și noi pe cei din jurul nostru!” Astfel, Cuviosul Ieremia avea un suflet devotat milosteniei, jertfirii pentru aproapele, îngrijirii celor suferinzi – virtuți specifice în mare parte monahilor români. Prin milostenie și smerenie îi întrecea pe toți din mânăstire, chiar și pe cei mai învâțați; căci zice Domnul: „Milă voiesc, iar nu jertfă”. De aceea, se spunea între frați: „Să ai milostenia Cuviosului Ieremia Românul”.

(Patericul românesc,
Cuviosul Ieremia Românul-Valahul)